

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/56/2016
Identifikačné číslo spisu: 6014200454
Dátum vydania rozhodnutia: 22.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Ruman
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6014200454.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a z členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Soni Langovej v právnej veci navrhovateľky: Y.Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., zastúpená opatrovníkom: C.Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, kancelária Liptovský Mikuláš, Kollárova 2, 031 01 Liptovský Mikuláš, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporcu sp. zn. 1258/2014-KaLM, Reg. z.: 13673/2014 zo dňa 10.03.2014, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 25Sp/26/2014-134 zo dňa 29. septembra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 25Sp/26/2014-134 zo dňa 29. septembra 2016 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 25Sp/26/2014-134 zo dňa 29. septembra 2016 podľa § 250q ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) potvrdil rozhodnutie odporcu sp. zn. 1258/2014-KaLM, Reg. z.: 13673/2014 zo dňa 10.03.2014, ktorým tento rozhodol tak, že navrhovateľke nepriznal nárok na poskytovanie právnej pomoci v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo veci podanej sťažnosti, ktorá je vedená pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 22416/2013 z dôvodu, že žiadateľka nespĺňa podmienku stavu materiálnej núdze v zmysle § 4 ods. 1 písm. i/ zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi v platnom znení (ďalej len „zákona o poskytovaní právnej pomoci“).

Predmetným rozsudkom ďalej krajský súd zamietol žiadosť navrhovateľky „o určenie právneho zástupcu k zastúpeniu v konaní pred súdom“ zo dňa 20.09.2016 a rovnako zamietol aj jej žiadosť o priznanie oslobodenia od platenia súdnych poplatkov zo dňa 28.07.2016 ako nedôvodnú.

O trovách konania rozhodol súd s poukazom na § 250k ods. 1 O. s. p. s použitím § 250l ods. 2 O. s. p. tak, že v konaní neúspešnej navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal a zaviazal ju k zaplateniu súdneho poplatku vo výške 17,50 eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia podľa § 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, a to v rozsahu 50% poplatkovej povinnosti po zohľadnení priznania oslobodenia od platenia súdnych poplatkov v rozsahu 50%. Uznesením č. 25Sp/26/2014-30 zo dňa 11.09.2014 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 3Sžo/104/2014-41 zo dňa 05.05.2016 bolo navrhovateľke priznané oslobodenie od súdnych poplatkov v rozsahu 50% poplatkovej povinnosti.

Krajský súd konštatoval, že vzhľadom k tomu, že navrhovateľka trvala na nariadení pojednávania, pričom súdu oznámila, že sa nemôže na pojednávaní osobne zúčastniť, nakoľko je napojená na kyslíkový prístroj 16 hodín denne, v záujme rýchlosti a efektívnosti súdneho konania ustanovil navrhovateľke uznesením č. k. 25Sp/26/2014-132 zo dňa 29.09.2016 opatrovníka v osobe manžela, v zmysle § 29 ods. 1 a § 29 ods. 6 O. s. p. Žiadosť navrhovateľky zo dňa 20.09.2016 „o určenie právneho zástupcu k zastúpeniu v konaní pred súdom“ zamietol, keďže s účinnosťou od 01.01.2012 súd nemôže sám ustanoviť právneho zástupcu, navrhovateľku mohol už iba odkázať v zmysle § 30 O. s. p. na Centrum právnej pomoci. Žiadosť navrhovateľky však súd považuje za účelovú, ktorej musí byť zrejmé, že týmto postupom by došlo k predĺžovaniu súdneho konania, v dôsledku jeho prerušenia, pričom táto žiadosť bola na súde podaná napriek tomu, že navrhovateľka už bola oboznámená s výsledkom konania pred Ústavným súdom SR (ústavná sťažnosť navrhovateľky bola odmietnutá ako podaná neoprávnenou osobou), v ktorom o právnu pomoc žiadala, a tiež bezprostredne po tom, čo súd oznámil navrhovateľke, že ju v konaní nemôže zastupovať manžel na základe splnomocnenia (nemá právnické vzdelanie druhého stupňa).

Následne poznamenal, že odporca v správnom konaní vyhodnocoval dôkazy o príjme navrhovateľky, ako aj o príjme jej manžela ako spoločne posudzovanej plnoletej osoby v zmysle § 6 a § 6a zák. č. 327/2005 Z. z. a zistil, že navrhovateľka vzhľadom na preukázaný príjem nespĺňa podmienku materiálnej núdze, pričom navrhovateľka výšku zisteného príjmu v posudzovanom období v podanom odvolaní nenamietala. Namietala postup odporcu, ktorý neprihliadal aj na jej osobité náklady súvisiace s ťažkým zdravotným postihnutím, a teda že odporca neposudzoval jej žiadosť aj v zmysle § 6b zákona o poskytovaní právnej pomoci.

Krajský súd pritom poukázal na Usmernenie č. 1/2012 zo dňa 05.01.2012 riaditeľky CPP vydané za účelom zabezpečenia jednotného postupu kancelárií Centra pri posudzovaní žiadostí podľa § 6b ods. 1 a 2 zákona, ktoré stanovuje, aké okolnosti sa pri posudzovaní zohľadňujú. Súd zastáva názor, že neposkytnutie právnej pomoci odporcom nie je takou vadou, ktorá by spôsobila vážnu ujmu na právach a oprávnených záujmoch navrhovateľky, nakoľko v čase rozhodovania správneho súdu je už zrejmé, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá. Navyše odporca mohol konštatovať nesplnenie podmienky pre priznanie žiadanej právnej pomoci navrhovateľkou aj v zmysle § 6 ods. 1 písm. b/ zákona o poskytovaní právnej pomoci, pretože navrhovateľka žiadala priznať právnu pomoc pre konanie pred Ústavným súdom SR, pre tvrdené porušenie jej základných práv v konaniach, v ktorých vôbec nebola účastníčkou konania, ani žiadateľkou právnej pomoci (žiadateľom bol jej manžel), teda odporca mohol dospieť k záveru o jej zrejmej bezúspešnosti v konaní pred Ústavným súdom SR.

Ústavný súd Slovenskej republiky o predmetnej sťažnosti rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 301/2014-10 zo dňa 18.06.2014 tak, že ju podľa § 25 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o ústavnom súde odmietol vzhľadom k tomu, že navrhovateľka nemá aktívnu legitímáciu na podanie ústavnej sťažnosti, keďže nebola účastníčkou v namietanom konaní na súdoch, ani žiadateľkou o poskytnutie právnej pomoci. Vzhľadom k uvedenému je súd toho názoru, že zaoberať sa priznaním žiadanej právnej pomoci v zmysle § 6b zákona o poskytovaní právnej pomoci už nemá opodstatnenie, nakoľko z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky jednoznačne vyplýva, že išlo o zrejmu bezúspešnosť sporu.

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu podala v zákonnej lehote navrhovateľka odvolanie.

Žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil, a vec vrátil súdu na nové konanie a rozhodnutie, prípadne aby sám rozhodol o zrušení rozhodnutia odporcu s úplným oslobodeným od platenia súdnych poplatkov aj za podanie predmetného odvolania. Rozhodnutie odporcu i Krajského súdu v Banskej Bystrici považuje za nespravodlivé a protiprávne, v rozpore s Ústavou SR, Európskym dohovorom a medzinárodnými zmluvami OSN o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako i nálezmi a rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného a Najvyššieho súdu SR. Navrhovateľka má za to, že postup odporcu striktne podľa ustanovení zákona č. 327/2005 Z. z., ktorý vôbec nezohľadňuje postavenie občanov so zdravotným postihnutím nemôže byť v súlade s Ústavou SR a Dohovorom o ochrane základných ľudských práv a slobôd. Napadnuté rozhodnutie ako i rozhodnutie odporcu podľa názoru navrhovateľky spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, čím bolo porušené jej právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

III.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky nevyjadril.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 1.7.2016, podľa ktorého sa odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nie je možné vyhovieť.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým ako súd prvého stupňa potvrdil rozhodnutie odporcu sp. zn. 1258/2014-KaLM, Reg. z.: 13673/2014 zo dňa 10.03.2014, ktorým navrhovateľke nepriznal nárok na poskytnutie právnej pomoci.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu a konanie mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal s námietkami uvedenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je teda rozhodnutie a postup odporcu, ktorým rozhodol s konečnou platnosťou vo veci žiadosti navrhovateľky o nároku na poskytnutie právnej pomoci podľa zákona č. 327/2005 Z. z.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 6 ods. 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci, fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak

- a) jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom,
- b) nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu a
- c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčísliť v peniazoch.

Podľa § 6b ods. 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci, ak je to primerané okolnostiam žiadanej právnej pomoci, môže centrum v prípadoch podľa § 6a ods. 1 poskytnúť právnu pomoc aj bez úhrady finančnej účasti.

Podľa § 6b ods. 2 zákona o poskytovaní právnej pomoci, ak príjmy prevyšujú zákonom určenú hranicu materiálnej núdze, centrum môže poskytnúť právnu pomoc s finančnou účasťou oprávnenej osoby, ak je to primerané okolnostiam žiadanej právnej pomoci.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov § 250l a nasl. O. s. p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250l ods. 2 v spojení s § 250i ods. 3 O. s. p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O. s. p.).

Odvolací súd v odvolacom konaní je viazaný rozsahom odvolacích dôvodov, v rozsahu ktorých v danom prípade posudzoval, či súd prvého stupňa správne aplikoval právnu úpravu ustanovenú v zákone č. 327/2005 Z. z., ktorou zákonodarca stanovil podmienky pre priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že dôvodom jeho vydania bola skutočnosť, že žalovaný správny orgán na základe priložených listinných dokladov mal za preukázané, že navrhovateľka ako žiadateľka nespĺnila podmienku ustanovenú v § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 327/2005 Z. z., v zmysle ktorej, fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom, ktorá podmienka je nevyhnutným predpokladom na poskytnutie právnej pomoci v zmysle § 6 ods. 1 cit. zákona, s poukazom na to, že úspešným žiadateľom v konaní o priznanie nároku na právnu pomoc môže byť len ten, kto súčasne

preukáže kumulatívne splnenie všetkých troch podmienok v zmysle cit. § 6 ods. 1 uvedeného zákona.

Ako vyplýva z priloženého administratívneho spisu, odporcovi bola dňa 03.02.2014 doručená žiadosť navrhovateľky o poskytnutie právnej pomoci. Ako dôvod uviedla podanie ústavnej sťažnosti, ktorá je vedená pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 22416/2013. Rozhodnutím riaditeľky Centra právnej pomoci č. 10/2014 zo dňa 11.02.2014 boli vylúčení zamestnanci CCP kancelária Žilina z konania a na rozhodovanie o uplatnenom nároku bola určená kancelária Centra právnej pomoci v Liptovskom Mikuláši, ktorej bol dňa 18.02.2014 postúpený spis na ďalšie konanie.

Na základe dokumentov, ktoré navrhovateľka doložila k žiadosti je nesporné, že žiadateľka o právnu pomoc a spoločne posudzovaná osoba (jej manžel) v období od augusta 2013 do decembra 2013 príjmovy prekračujú hranicu 1,6 násobku sumy životného minima (v zmysle § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 327/2005 Z. z.) pre dve plnoleté fyzické osoby určenú vo výške 538,05 eur o 253,06 eur mesačne a v období január a február 2014 presahujú takto určenú hranicu životného minima o 270,66 eur mesačne.

Dňa 10.03.2014 rozhodnutím sp. zn. 1258/2014-KaLM, Reg. z.: 13673/2014 odporca rozhodol o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci navrhovateľke. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žiadateľka nespĺňa podmienku materiálnej núdze v zmysle § 4 ods. 1 písm. i/ zákona č. 327/2005 Z. z.

Do pozornosti navrhovateľky dáva odvolací súd skutočnosť, že odporca ako príslušný správny orgán, za účelom rozhodnutia o nároku fyzickej osoby na poskytnutie právnej pomoci musí skúmať splnenie všetkých zákonných podmienok ustanovených v právnej norme § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z., ktoré sa týkajú poskytnutia právnej pomoci bez finančnej účasti žiadateľa, rovnako ako je to pri poskytovaní právnej pomoci s finančnou účasťou žiadateľa podľa ust. § 6a a 6b zákona o poskytovaní právnej pomoci.

Navrhovateľka v podanom odvolaní tvrdí, že napadnutý rozsudok krajského súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, čím bolo porušené jej právo na súdnu ochranu. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd však právnym posúdením veci účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv neodníma.

Odvolací súd z obsahu napadnutého rozsudku nedospel k záveru, že by zo strany krajského súdu došlo k pochybeniam vytýkaným navrhovateľkou.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti najvyšší súd napadnuté rozhodnutie nepovažuje za nespravodlivé, protiprávne ani ústavne nekonformné. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že Krajský súd v Banskej Bystrici nerozhodol podľa predstáv navrhovateľky.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích dôvodov dospel k záveru, že odporca v danom prípade postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, vo veci rozhodol vecne a právne správne a preskúmané rozhodnutie aj náležite odôvodnil, na základe čoho súd prvého stupňa napadnuté rozhodnutie správneho orgánu potvrdil ako vydané v súlade so zákonom.

Po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu, v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. odvolací súd skonštatoval, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem

uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v danom prípade, už pred vydaním napadnutého rozsudku krajského súdu vo veci, bolo o žiadosti navrhovateľky o oslobodenie od platenia súdneho poplatku vo veci právoplatne rozhodnuté uznesením zo dňa 11.09.2014, v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Sžo/104/2014 zo dňa 05.05.2016 tak, že navrhovateľke bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov v rozsahu 50%. Toto rozhodnutie bolo zohľadnené pri určení výšky súdneho poplatku, ktorý je navrhovateľka povinná zaplatiť. Od vydania predmetného rozhodnutia sa majetkové pomery navrhovateľky výrazne nezmenili, a preto nebol dôvod na zmenu rozhodnutia.

Najvyšší súd upriamuje pozornosť navrhovateľky aj na ust. § 24 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z. z. < o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 < Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“), v zmysle ktorého advokát môže poskytnúť právne služby za zníženú odmenu alebo bezplatne, ak to odôvodňujú osobné pomery alebo majetkové pomery klienta alebo je na to iný dôvod hodný osobitného zreteľa. Navrhovateľka sa môže o právnu pomoc vo veci uchádzať priamo u advokáta. Bezplatné poskytnutie právnej pomoci je pre advokáta len možnosťou a záleží výlučne od jeho osobného rozhodnutia, či takéto zastupovanie prijme, pretože v takomto prípade mu nevzniká nárok na odmenu hradenú štátom (§ 25 zákona o advokácii).

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu s poukazom na § 250I ods. 2 v spojení s § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že navrhovateľke, ktorá v tomto konaní nemala úspech, ich náhradu nepriznal (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 250I ods. 2 O. s. p., § 250k ods. 1 O. s. p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.